

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δέκακόσα κι' ένεννιάτα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ένδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα και ἴσ' ὀχέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηῶν» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ἕποιος ἀπ' ἔξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε Ἀπριλίου,
σκοτωμός τοῦ Βασιλείου.

Ἀριθμός πεντακόσα κι' ὀκτώ
κι' ἐκλογῶν πανηγύρι φρικτό.

**Ὅρθε ὁστούς μεγάλους μύτους
κι' ἄσπρο ὁστούς Ἀνεξαρτήτους.**

κι' ὅπου βροντῶν Γεννάδιος και λιγυρός Μακράκης
ἄσπρο καθεῖς μὲ φράγκικα και κάθε κοντοβράκης.

Ἐπρεπε σὺ μονάχος σου, Ρωμῆ μωφλουζεμμένε,
χωρὶς νὰ σοῦ τὸ γράφουσε, χωρὶς νὰ σοῦ τὸ λῆνε,
νὰ πῆς «προτοῦ τινάζωμεν ἴσ' τὴν ἔρημον τὰ κῶλα
ἄσπρο ὁτὸ νέον φρόνημα και ἴσ' τὰ ταμπουρία φῶλα.»

Ἐπρεπε νοῦς νὰ σὶ κοσμηῇ, συλλογισμός και κρίσις,
κι' ὅποταν λόγια σατραπῶν ἀκούς ἐρισμάραχα,
μ' Ἑλληνικὴν εὐγένειαν τὰ πίσω νὰ γυρίσεις
και πρῖτε νὰ πῆς εἰς τὴν Ἑλῆα και πρῖτες ὁτὸν Κορδονάραχα.

Ἐπρεπε, κύριε λαί, γιὰ χάξι και γιὰ πείσμα
ν' ἄσπρισῃς ὄσους χριόνται μ' Ἀνεξαρτήτου χρίσμα,
ἀλλ' ὅπως σ' ἔχουν μερικὸι Σωτήρες κατανήσαι
σιχαίνεται τὰ μούτρα σου καις και νὰ τὰ στῆση.

Κι' ἐγὼ ὁτὰς κάλπας προχωρῶ χειραφεσίαν φάλλων
και μὴ σὰς σκιάζουω ὠρυγμαί πεινώτων Κανιβάλων,
πού σὰν μουγγρίζουω ταυρηδὸν εἰς μίαν κι' ἑλλην τριδὸν
θυμοῦμαι τὸν Ἡσίοδον,

Τὴν ἄγκυρα γιὰ σύνθημα καθεῖς ἄς κηλιδιῇ
και τοῦ μεγάλου Ψαριανῶ χρωσῶτε τὸ παιδί,
κι' ὄσους σηמוῦς πολιτευτὰς ἡ δόξα του ἰσχιόνει
ἄσπριστε τοὺς κορδόνι.

Τὸ σύνθημά σας ἄγκυρα και μὲ ταχὺ τὸ βῆμα
πρὸς νίεσ κάλπας ἐράμετε κι' ἄσπρο, παιδιᾶ, σὰς θέλω...
χρῶσθ και ὁτὸν Γεννάδιον, πού μόνον ἔχει κτήμα
τὸν λόγον τὸν ἀνίκητον και τὸ στακτι καπίλο.

Ὅπου σημαίαν βλέπτε τῆς Ἀνεξαρτήσιας,
ὅπου φραξ και μὲ πνὴ μικρὰς χειραφισίας,

ὅστις ἀν ἄνθρωπος σοφός σοφώτατα πρὸςθεύει
πῶς τὴν Ἑλλάδ' εἰσιπτε πένια συντροφεία.

Ἄς ποῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς ταμπούρα τοὺς ἰγκρίτους,
ὅπου μὰς λὶν γονατιστοὶ τῆς γούνας τῶν μακί...
ἄσπρο ὅτ' ἄν γέρο Ναιάρα καὶ ἴστους Ἀνεξαρτήτους,
κι' ἕνας ἀν ἔβγῃ μοναχὰ μεγάλῃ θάνα νίκη.

Αὐτὰ σὰς λέγω. βρε παιδιὰ, γεμάτος ἀπὸ λαύρα,
κι' ἂν δὲν φανῆς φιλότιμος, μωρὸ λαὶ κενήθη,
γὰρ τοῦτο δὲν θὰ λυπηθῶ, μὴδὲ θὰ βάλω μαύρα,
μῆτε θὰ χάσ' ἢ Μούσα μου τὸ πρῶτο τῆς τὸ κίρι.

Εἰς χέρσον ἔδαρος θὰ πῶ πὺς ἔπεσαν ὁ σπόρος
κι' ὅπως κυττάζω κἀποὶ ψυχρὸς κι' ἀδιαφόρος
ἐνώπιόν μου τρέχουσιν ἀχείριαν κατσαρίδα,
ἔτσι πηδῶσαν ἴστους κρημνὸς θὰ ὄω καὶ τὴν πατρίδα,
καὶ θὰ φωνάζω παίζοντας ντακούλι καὶ φλογέρα :
εὐρτε ὅτ' ἄν γέρο διαβόλο κι' ἀκόμη παραπέρα.»

Ἐλλησισμα πολεμικὸ καὶ ὅτ' ἴην Πάτρα φονικὸ.

Α'.

Πῶ ! πῶ ! ὅτ' ἴην Πάτρα πόλεμος καὶ δυνατὸ ντυστέα...
μὰμ μπούμ ἰδῶ, μὰμ μπούμ ἐκεῖ, φωτὰ κι' ἀστροπελεῖ.
Δρὸ τσελεπήδων ἔακουσθῶν πιαστῆκαν τὰ κοπίλα
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε ἕσρος ἀπὸ τὰ γέλοια :
εἰπάνω τους, μωρὸ παιδιὰ, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
καὶ γὰρ τοὺς ἀρεντάδες σὰς αἰματοκυλοῦθητε.»

«Χριστὸ μου, τί πολεμιστὰὶ προβάλλουν αἰμαθόροι...
ὁ δέξαι !... κομπούριζέστηκαν εἰ δρὸ σημαιοφόροι,
καὶ κατὰ γῆς σωριάζονται βουβὸι καὶ σκοτωμένοι
καὶ πᾶν ὅτ' ἴην ἄλλη τὴν ζωὴν κατευχριστομένην,
γιατὶ φανήκανε πιστοὶ τῶν ἀρεντάδων δούλοι...
γιατὶ σὰς, παιδιὰ τῆς μπάτσινας, βαρεῖτε τὸ ντακούλι.»

»Καθίνας δούλος μαχαίρας φρενήρης ἄς χυμῆ
καὶ τὰς γενναίας χεῖρας του εἰς μαῦρον αἷμ' ἄς νίψη,
ὁ δὲ Θεὸς, πῶ πάντοτε τὴν πίστιν ἐκτιμῆ,
ὄλους τοὺς δούλους τοὺς πιστοὺς βεβαίως θ' ἀνταμείψῃ.»

Πῶ ! πῶ ! ὅτ' ἴην Πάτρα πόλεμος !... ἀρρίζουν τὰ λερούσα
καὶ χάνει καθὲ Πατρὸς Παρακουὴ καὶ Τρίτη,
κι' ὅπως γιὰ τὴν πεντάμορφη πιαστῆκαν Ἀρετούσα
ὁ λαύρος Ἐρωτόκριτος μὲ τὸν Καραμανίτη,
ἔτσι καὶ ὅτ' ἴην ἡμέρας μὰς εὐτύχησα ν' ἀκούσω
πῶς ὁ Γεροκωστώπουλος καλεῖται μὲ τὸν Θάνο
γιὰ τὸν μαρβόλο Θεοδωρῆ, τὸν γέροντ' Ἀρετούσο,
ποὺ τούβριπε τὰ σκοτωθῶν καὶ δέκα παραπάνω.

Ἐβαθῆς, Ἀρετούσο μου, τάνελπιστα μαντάτα :
δρὸ τρέψις ἰσκατωθήκανε σὲ μὴ τῆς Πάτρας στράτα,
κι' αὐτὸς ὅτ' ἴην ἀμορβῶν του φίλῃ χιλιάδες στέλλει
γλυκύτερα κι' ἀπὸ γλυκὸ στραγγαλιεὶ παστιλί.

Κροτάφοι στεφανώσετε πεσόντων μαχητῶν
καὶ ὅτ' ἴην Κορδόνος τοὺς βιωμαὶ ἀν πῶσιν κι' ἐκατόν,

ὁ μπάρμπας Κορδονάραγας, ὁ λύων ἀμκρίτας,
εὐγυμνωεῖ πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ πρὸς τοὺς τραυματίας.

Β'

Ποῖα τρέπαια καὶ πάλιν μὰς ἰσαλίσειν ἢ φήμη...
τρία λειψάνα ὅτ' ἴην Πάτρας... αἰωνία τὴν ἢ μνήμη...
εἰς τοὺς τάφους τοὺς μεγάλους ζηλευτῶν σημαιοφόρων
μὲ βαρὺν ἀκούω γδούπον ἱπιτάριον ρυτῶρον.

Ὁ Θεὸς τῶν μαχαίραδων τὸ βαρὺ τοῦ πάλαι δῶρο
καὶ σκιρτοῦν ὅτ' ἴην φέρετρά του εἰ κλεινοὶ σημαιοφόροι,
ποὺ βεβαίως εἰ καμῖνοι δὲν ἐπίστευαν ποτὶ
πῶς ἰγκάμια θ' ἀκούσουν αἰ πολλὰ τῶν ἀρεταί.

Δὲν ἐτίλειωσε τῶν δύο τσελεπήδων σὰς ἢ πάλη
κι' ἴσως νῆα σὰς ζυνηγήα πολυμάραχτη φωνή...
αἰωνία σὰς ἢ μνήμη, καὶ προσμένετε πῶς κι' ἄλλοι
θῆλθουν ἄγγερα μαζὶ σὰς συντροφία παντοτεινῆ.

Σῆκος, Μπαρμπά κι' Ἀρετούσο, γιὰ νὰ ὄης παλληκαριάς,
μπομπουκίζουν μὲς ὅτ' ἴην Πάτρα δρὸ χιλιάδες κομπούριας.
Κουταβάδενα πατρίς μου κι' ὕπὲρ πάσας προσφιλιῆς,
κἀθεμῆας κομπούρας βρόντος ἀναγίννησιν κτυπῆ,
ὁ δὲ Χιώτης κουταβάδεκα καὶ πιστὸς σου Φασουλῆς
ὁ Ρωμαϊκὸς, φωνάζει, πῶ νὰ σὲ... καὶ τὰ λοιπὰ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους, ὁ καθένας νέτος σέκτος.

Φ.— Ἀγκυράρος, Γενναῖος, κι' ὄλο νὰ σκούζης « Ἀγκουρα
καὶ κάτω τὰ ζυλάγγουρα.»

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγκυράρος...

Κορδόνος, Ἐλθάρρα...

Φ.— Περὶδρος, βρε Περικλῆ, θὰ φῆς καμμά σπαλιάρρα.

Π.— Κορδόνος...

Φ.— Ἀγκυράρος, κι' ἄς ποῦμε μ' ἕνα στόμα :
« ἄσπρο ὅτ' ἴην κάλπαις τῆς Μυρτιάς, ποῦναι παρβίνον κόμμα,
κι' ἀμαρτωλὸν καὶ λαίμαργον ὡς τώρα δὲν ἐφάνη !
καὶ καθαρὰ καὶ ἔσπερα μὰς λείει τί θὰ κάνη.

Ἄσπρο ὅτ' ἴην Ράλλη, Περικλῆ, τὸν βλέμη, τὸν κολλήγα,
ποὺ δὲν τὸν εἶπαν Καίσαρα κι' Ἀλιεῆδρον καὶ Ρήγα.

Τρέχω τρέχω μὲ φωτὰ
καὶ τὴν Ἀγκυρα φίλῶ,
ὄνο κι' ἄσπρο ὅτ' ἴην Μυρτιά
κι' ὄλους παίζω καὶ γελῶ.

Γενναῖος φωνάζω,
Γενναῖος ἀπῶνι,
κι' ἀδιαφόρος κυττάζω
τὴν Ἐλθὰ καὶ τὸ Κορδόν.

Π.— Κορδόνος, Κορδόνος, καὶ μὴν παραφροσύνων...
Φ.— Στὴν γειτονιά μου γῆς προχθὲς ἐφώναζ' ἕνας Γεμῶνης...
μεσόνυκα καὶ τέταρτον καθ' ἑκκερμῆς ἐκτύπα
καὶ τὴν καρδιά σου ὅτ' ἴην σπάραζαν οἱ θλιβεροὶ τὸν εὐθόγγι,
κι' ὅταν τὸν ἀκούω κι' ἐγὼ συλλογιμαίνω εἶπα
πῶς ὁ Τρικούστης θῆρεσας ἀπὸ τὸ Μισολόγγι.